

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 275/2021
13.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Добриле Страјина, председника већа, Марине Милановић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миле Ромчевић, адвокат из ..., против тужене Републике Срије, Министарства одбране, Сектора за материјалне ресурсе, Управе за општу логистику, Дирекције за услуге стандарда ВУ „Дедиње“ са седиштем у Београду, коју заступа Војно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизијама странака изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2117/20 од 14.08.2020. године, у седници одржаној 13.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2117/20 од 14.08.2020. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2117/20 од 14.08.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог Ооовног суда у Београду П1 1542/18 од 22.01.2020. године, ставом прим изреке, дозвољено је преиначење тужбе као у поднеску тужиоца од 22.10.2019. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен захтев тужиоца и обавезана је тужена да тужиоцу на име разлике између исплаћене основне зараде и основне зараде у висини минималне зараде, уз увећање зараде на име минулог рада, прековременог рада и рада у дане државних празника, као и на име разлике између исплаћеног војног додатка од 15% на основну зараду до припадајућег војног додатка у износу од 20% на основну зараду, за период од 01.03.2015. године до 30.09.2018. године исплати укупно 52.850,21 динар и то: на име разлике између исплаћене основне зараде и основне зараде у висини минималне зараде са припадајућим додацима појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате и на име разлике између исплаћеног војног додатка од 15% и припадајућег војног додатка од 20% на основну зараду (зараду по

времену) појединачне месечне износе, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, како је то ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на досуђене износе из става другог изреке у преосталом делу, као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на износе из става другог изреке уплати доприносе за обавезно социјално осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, Филијали Београд, доприносе за обавезно здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање, Филијали Београд и накнаду за незапослене Националној служби за запошљавање, Филијали Београд. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка плати 63.810,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2117/20 од 14.08.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у делу става другог изреке за досуђене износе разлике између исплаћене минималне зараде, као и за доприносе за обавезно социјално осигурање на досуђене износе садржане у делу става четвртог изреке и ставу петом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је превостепена пресуда у преосталом делу става другог изреке и у преосталом делу става четвртог изреке, тако што је одбијен, као неоснован захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му исплати на име разлике између исплаћеног и припадајућег војног додатка од 20% на основну зарату у висини минималне зараде за период од 01.03.2015. године до 30.09.2018. године новчане износе по месецима са законском затезном каматом и датумом каматног почетка као у ставу другом и за доприносе за обавезно социјално осигурање на досуђене износе.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, странке су благовремено изјавиле ревизију и то тужилац против одлуке садржане у ставу другом изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, а тужена против одлуке садржане у ставу првом изреке из свих законом прописаних разлога.

Испитујући правилност другостепене пресуде у ставу другом изреке на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 18/20), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде одредаба парничног поступка, због којих се ревизија може изјавити, ревизијом тужиоца се одређено не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем тужене од 06.03.2006. године тужилац је распоређен, по потреби службе привремено, због непоседовања адекватне висине и врсте стручне спреме са даном 01.02.2006. године на радно место ... у Одсеку за ..., за које је Систематизацијом радних места установе предвиђена стручна спрема ВКВ ... и одређена му је плата од 1010 бодова, са војним додатком од 15%, минули рад од 0,5% за сваку започету годину радног стажа и 244 бода на име накнаде дела трошкова исхране и коришћења годишњег одмора. Решењем тужене од 26.03.2018. године тужилац је распоређен по потреби службе са 05.03.2018. године на радно место ... – ... у Продавници ... „...“ у Сектору за ... и да наставља да обавља исте послове и

здатке које је и обављао и да му плата остаје непромењена. Тужена је тужиоцу за спорни период исплаћивала војни додатак од 15% и то зарачунавањем на основну плату. Тужилац сматра да му припада војни додатак од 20%, са којих разлога тужбом тражи исплату разлике између исплаћеног војног додатка од 15% и захтеваног од 20%.

Првостепени суд је усвојио захтев тужиоца, јер је сматрао да је захтев тужиоца за исплату разлике у војном додатку основан, будући да је тужена требала да примени одредбу члана 24. став 1. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије, којом је прописано увећање коефицијента за радно место цивилног лица од 20%.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио као неоснован захтев тужиље, јер је сматрао да тужилци не припада војни додатак од 20%, с обзиром да се на тужилу не могу применити одредбе Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије, већ да тужилци припада војни додатак од 15%, прописан чланом 19. став 1. Правилника о расподели добити зарада цивилних лица у ВУ „Дедиње“ од 10.04.2006. године, будући да је тужена војна установа и даље у процесу трансформације, да тужилца још увек није стекла статус војног службеника или војног намештеника да би се на њу могао применити Правилник о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије, односно Закона о Војсци Србије.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је одлучио другостепени суд када је преиначио првостепену пресуду и одбио захтев тужиоца за исплату тражене разлике зараде на име војног додатка од 20%, правилном применом материјалног права.

Чланом 194. Закона о Војсци Србије („Службени гласник РС“, бр. 116/2007, 94/2019), прописано је да цивилна лица у служби Војске Србије, даном ступања на снагу овог закона постају војни службеници или војни намештеници (став 1.), и да ће министар одбране у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона донети пропис који ће уредити поступак превођења из става 1. овог члана (став 4.). Чланом 195. истог закона, прописано је да ће услове, начин и поступак трансформације војних установа који обављају производну и услужну делатност, односно послују по принципу стицања и расподеле добити и права и обавезе цивилних лица на служби у Војсци Србије запослених у тим установама до завршетка трансформације уредити Влада (став 1.), а да до ступања на снагу прописе из става 1. овог члана цивилна лица на служби у Војсци Србије запослена у установама која обављају производну и услужну делатност, односно послују по принципу стицања и расподеле добити, задржавају права и обавезе из радног односа према Закону о Војсци Југославије (став 2.).

Влада је, на основу напред цитираног члана 195. став 1. Закона о Војсци Србије, донела Уредбу о трансформацији војних установа које обављају производну и услужну делатност по принципу стицања и расподеле добити и о правима и обавезама цивилних лица на служби у Војсци Србије запослених у тим установама („Службени гласник РС“, бр. 58/07, 10/13). Према члану 9а Уредбе, цивилна лица запослена у војним установама која обављају производну и услужну делатност по принципу стицања и расподеле добити, до завршетка трансформације тих установа остварују права и обавезу из радног односа у складу са Законом о Војсци Србије, а права на исплату

плате, накнаде и других примања, као и стамбено обезбеђење остварују у складу са прописима којима се уређује пословање тих установа.

Сагласно напред цитираним одредбама закона и уредбе и да у спорном периоду још увек није била завршена трансформација ВУ „Дедиње“, то се на плате, накнаде и друга примања запослених у тој установи треба применити Правилник о расподели добити зарада цивилних лица у ВУ „Дедиње“ од 10.04.2006. године, а не Правилник о платама и другим новчаним износима професионалних припадника Војске Србије („Службени војни лист“, бр. 28/11, 10/17), како то тврди тужилац. Чланом 19. ставом 1. Правилника о расподели добити зарада цивилних лица у ВУ „Дедиње“, било је прописано да цивилном лицу у установи припада војни додаток због посебних услова рада под којима врши службу у војсци, а нарочито због учешћа на војним вежбама, логоровањима, маневрима и узбунама, рада дужег од пуног радног времена (члан 196. и 135. Закона о ВЈ), вршења службе у свим условима, као и због других ванредних ситуација проузрокованих потребама борбене готовости и то 15% од основне плате. Стога, како тужиоцу не припада право на исплату разлике између исплаћеног војног додатка од 15% и војног додатка од 20%, то је правилно одлучио другостепени суд када је применом члана 19. став 1. Правилника о расподели добити и зарада цивилних лица у ВУ „Дедиње“ преиначио првостепену пресуду и одбио, као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му исплати разлику између исплаћеног војног додатка од 15% и војног додатка од 20%, који војни додаток од 20% је прописан чланом 24. став 2. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије.

Са напред наведених разлога, Врховни касациони суд је оценио да су неосновани наводи ревизије тужиоца о погрешној примени материјалног права у побијаном делу другостепене пресуде.

С обзиром на напред наведено, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлука о трошковима поступка из става другог изреке донета је применом члана 165. ЗПП, имајући у виду да тужилац није успео у поступку по ревизији.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије тужене на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, то у овој врсти спорова дозвољеност ревизије се цени на основу члана 403. став 3. ЗПП, којим је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате разлике између исплаћене основне зараде и основне зараде у висини минималне зараде поднета је 30.04.2018. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, са којих разлога

ревизија тужене није дозвољена и са којих разлога је на основу члана 413. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић